

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(Σύντομη περίληψη του προηγούμενου)

Τελικά η παραμύνα του Αλέξανδρου πείθεται από το παλληκάρι να πάνε μαζί στον καταυλισμό εκεί που μένει η όμορφη προσφυγοπούλα για την οποία ο γόνος μιας από τις πιο πλούσιες οικογένειες της Αθήνας, ένωσε από την πρώτη στιγμή ένα κεραυνοβόλο έρωτα. Ας παρακολουθήσουμε την συνέχεια.

.....

Την άλλη μέρα το πρωί, με κάθε συνωμοτικό τρόπο, η γριά παραμύνα η Βασιλική συμβούλευσε τον Αλέξανδρο να βγουν χωριστά από το αρχοντικό για να μη κινήσουν υποψίες ούτε στους γονείς του νέου ούτε και στο υπηρετικό προσωπικό, να συναντηθούν στην στάση του λεωφορείου και από εκεί με ταξί να ξεκινήσουν για τον καταυλισμό.

Ο Αλέξανδρος με την υπενθύμιση της Βασιλικής πήρε μαζί του το μαντηλάκι με τα καρτονομίσματα. Όταν συναντήθηκαν ο νεαρός της έδωσε το μαντηλάκι.

-Έχεις δίκαιο αγόρι μου. Το σωστό είναι εγώ σαν γυναίκα να δώσω τα χρήματα στην μάνα της κοπέλας. Ξέρεις το όνομα της μάνας;

-Ευτέρπη, απάντησε ο Αλέξανδρος που ένωθε μεγάλη ταραχή και την κοπέλα την λένε Φιλιώ.

-Αυτό το ξέρω αγόρι μου. Μου το είπες χθες εκατό φορές είπε η Βασιλική που κατάλαβε την ανησυχία και την ταραχή του Αλέξανδρου και προσπαθούσε να κάνει πιο ευχάριστη την κουβέντα καθώς το ταξί τους πήγαινε στον καταυλισμό.

Όταν έφθασαν και τους κατέβασε το ταξί, ο Αλέξανδρος από την ταραχή του δεν μπορούσε να θυμηθεί το μονοπάτι που οδηγούσε στην ξύλινη παράγκα όπου έμενε η Φιλιώ με την μάνα της. Όλα γύρω του τα έβλεπε θολά.

-Δεν μπορώ να θυμηθώ Βασιλική. Δεν μπορώ. Έχω ταραχθεί.

-Το κατάλαβα Αλέξανδρε παιδί μου. Μη ανησυχείς. Θα ρωτήσω εγώ, κάποιον από τους πρόσφυγες να μου πει.

Είδαν ένα άνδρα μέσης ηλικίας να έρχεται κοντά τους, φανερά περίεργος να ρωτήσει ποιόν γυρεύουν η γριά κυρία και ο νεαρός, που από τα ρούχα τους έδειχναν, πως ανήκουν σε αρχοντική γενιά.

Όταν πλησίασε ο πρόσφυγας και πριν προλάβει να τους μιλήσει η Βασιλική τον ρώτησε πρώτη:

Ξέρεις που μένει η Ευτέρπη με την κόρη της; -Ποια Ευτέρπη ζητάτε κυρία. Έχουμε τρεις γυναίκες με το όνομα Ευτέρπη.

Κάτι πήγε να πει ο Αλέξανδρος, αλλά η Βασιλική τον πρόλαβε και μίλησε πρώτη.

-Την Ευτέρπη την χέρα την μάνα της Φιλιώς.

-Τούτη απέναντι- απάντησε αυτός και τους έδειξε το μέρος. Φανερά περίεργος ρώτησε:

-Συμβαίνει κάτι;

Δεν συμβαίνει τίποτα, απάντησε η Βασιλική στον άγνωστο με αυστηρό ύφος και προχώρησε προς την παράγκα που τους υπέδειξε. Πίσω της ακολουθούσε ο Αλέξανδρος.

Τα πόδια του έτρεμαν. Ακόμη λίγα βήματα και θα έβλεπε ξανά την Φιλιώ.

Τάχυνε το βήμα του να φτάσει την Βασιλική. Σαν έφθασαν και εμφανίστηκαν και οι δύο, στην ανοιχτή πόρτα της παράγκας, είδαν την μάνα και την κόρη καθιστές και πάνω σε ένα μικρό τραπέζακι να καθαρίζουν χόρτα..

Μόλις τους είδαν οι δύο γυναίκες μαρμάρωσαν. Δεν τους περίμεναν. Τους είχε πει ο Αλέξανδρος στην πρώτη τους συνάντηση ότι θα ερχόταν ξανά, αλλά δεν τον πίστεψαν. Σπκώθηκαν αμέσως έσπρωξαν το τραπέζακι με τα χόρτα στην γωνιά. Πρώτη μίλησε η μάνα του κοριτσιού:

-Καλωσορίσατε, περάστε, καθίστε. Η Βασιλική μπήκε μέσα με ένα πλατύ χαμόγελο και έδωσε το χέρι στην Ευτέρπη, χαμογέλασε την Φιλιώ και της χάρωσε ελαφρά το μάγουλο.

Τόσο η Φιλιώ όσο και η μάνα της μόλις σπκώθηκαν τους πρόσφεραν τις δύο μοναδικές καρέκλες. Πρώτη κάθισε η Βασιλική ακολούθησε ο Αλέξανδρος.

Η Φιλιώ και η μάνα της κάθισαν απέναντί τους στο μοναδικό κρεβάτι που υπήρχε στην παράγκα, στο οποίο κοιμόντουσαν μάνα και κόρη.

Ήταν και οι δύο ανήσυχες. Τα πλατύ χαμόγελο της Βασιλικής τους έδωσε κάποιο θάρρος.

Η Βασιλική συνέχιζε να τους χαμογελά. Ξεθαρρεύτηκαν κάπως, και έσυραν και εκείνες κάποιο χαμόγελο.

Ο Αλέξανδρος από την πρώτη στιγμή που μπήκε συνέχιζε να κοιτά την Φιλιώ αμίλητος, φανερά συγκινημένος. Η Φιλιώ έδειχνε πιο ψύχραιμη. Τον κοιτούσε συνέχεια, χωρίς να πει κουβέντα. Η ζεστή ματιά της τον γέμιζε ευδαιμονία. Σήμερα του φάνηκε ακόμη πιο όμορφη και ας ήταν τόσο φτωχικό το φορεματάκι της.

Την βουβή σιωπή έσπασε η Βασιλική:

-Κυρία Ευτέρπη ήρθαμε να μιλήσουμε.

-Τι να μιλήσουμε κυρία, είπε κάπως φοβισμένα η Ευτέρπη. Τον ίδιο φόβο έδειξαν και τα ματάκια της Φιλιώς.

-Για καλό σκοπό ήρθαμε κυρία Ευτέρπη. Να μιλήσουμε για τα παιδιά.

-Ότι πείτε κυρία, απάντησε η Ευτέρπη.

-Λοιπόν ότι θα πούμε θα κρατηθεί μυστικό. Ούτε εμείς στο σπίτι του Αλέξανδρου θα αναφέρουμε για την επίσκεψη μας εδώ, ούτε εσείς να πείτε κουβέντα στον καταυλισμό, για τα όσα θα μιλήσουμε.

-Ότι πείτε κυρία επανέλαβε η Ευτέρπη με ένα ταπεινό ύφος.

Η Βασιλική γύρισε προς την πλευρά του Αλέξανδρου. Έδειχνε χαμένος έχοντας συνέχεια καρφωμένο το βλέμμα του στην Φιλιώ, η οποία τον κοίταζε πιο γλυκά αυτή την φορά, και αυτό τον μεθούσε.

Κατάλαβε την αμηχανία του. Ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του και κοιτώντας την Ευτέρπη, πήρε πιο σοβαρό ύφος λέγοντας:

-Είναι για το καλό του Αλέξανδρου και της κόρης σου της Φιλιώς.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)